

KIRKON HAASTE JA MAAILMAN HAASTE

TM Markus Paavola

Yhä useammin kuulee julistettavan, että voidakseen olla uskottava maailman silmissä Kirkon pitäisi vastata maailman haasteeseen ja lähteä muutosten tielle. Aidolle kristinuskolle tällainen ajatus on mahdollisimman vieras. On aina muistettava, että elämme langenneessa maailmassa, joka pyrkii muuttamaan Kirkon omaksi kuvakseen ja kaltaiseksi, vaikka nimenomaan Kirkon tehtävänä on muuttaa ja “kirkollistaa” maailma.

Itse asiassa Kirkko on maailmaan nähden se haastava osapuoli. Usko haastaa maailmalliset opit ja elämäntavat, järjen ja etiikan. Se haastaa vallitsevan maailmankuvan ja -katsomuksen. Usko haastaa, maailma haistattelee. On valitettava tosiasia, että maailma ei tule koskaan ottamaan Kirkon haastetta riemusaatossa vastaan – “monet ovat kutsutut, mutta harvat valitut” (Matt. 22:14).

Varhaiset kristityt tiesivät hyvin, että heidän uskonsa oli hulluutta maailmalle. He näet ymmärsivät kuuluvansa kansalaisina valtakuntaan, joka ei ole tästä maailmasta. Tässä ajallisessa maailmassa me kristityt olemme aina muukalaisia.

Jumalan valtakunnan kansalaisina meidän päämääränämme on pyhyys. Pyhyys on erottamista ja erottautumista. Jonkin asian pyhittäminen on sen erottamista kaikesta muusta, jotta se vuorostaan voisi vuodattaa pyhyyttä kaikkeen maailmaan. Erityisenä kutsumuksenamme on pyhittää oma elämämme – tulla maailman suolaksi ja valoksi sekä vuorella loistavaksi kaupungiksi.

Pyhyyteen tähtäävä ja pyhyydestä ammentava kristillinen elämä on erilaista kuin langenneen maailman elämä. Maailman elämä ja etiikka ei ole kristillistä, olipa se kuinka valistunutta, modernia ja kristillisperäistä tahansa. Parhaimmillaan se voi estää langennutta maailmaa muuttumasta täysin helvetilliseksi. Pahimmillaan se johtaa helvettiin niin tässä kuin tulevassa ajassa.

Maailman etiikka on aina maallista ja ajallista. Siksi se maailmallistaa ihmisen elämän ja etäännyttää meidät Jumalan valtakuntaan johtavalta tieltä. Ainoastaan sakramentteihin ja askeettiseen kilvoitukseen perustuva kristillinen etiikka pyhittää, sillä sen päämääränä on Jumalan iankaikkinen valtakunta, josta se myös saa vertaamattoman voimansa.

Ajallinen maailma ei ole meille kristityille itseisarvo. Maailman todellinen arvo ja merkitys on siinä, että se voi auttaa meitä kurottautumaan kohti Jumalan valtakuntaa. Toisin sanoen suhtautumisemme maailmaan on noustava suhteestamme Jumalan valtakuntaan. Tätä on maailman pyhittäminen. Näin myös maailma tulee osalliseksi siitä pyhyydestä, jonka me sille vuodatamme, kun itse tulemme Jumalan pyhyydestä osallisiksi.

Jos sitä vastoin annamme maailmalle itseisarvon, korvaamme käytännössä Jumalan iankaikkisen valtakunnan ajallisella. Suhtautumisemme Jumalan valtakuntaan määrittääkin nyt suhteemme ajalliseen maailmaan. Kyseessä on yhtä perustavaa laatua oleva eksytytys kuin suora epäjumalanpalvonta.

Juuri tähän johti Aadamin ja Eevan lankeemus. Kun he käänsivät kasvonsa Luojasta luomakuntaan, heistä tuli maailman orjuuttamia. Siksi rakkauden apostolina tunnettu pyhä Johannes Teologi sanoo jyrkästi: *“Älkää rakastako maailmaa älkääkään sitä, mikä maailmassa on. Jos*

joku maailmaa rakastaa, niin Isän rakkaus ei ole hänessä” (1. Joh. 2:15).

Maailma sotii meissä jokaisessa Jumalan valtakuntaa vastaan. Siksi emme voi elää kristillistä elämää ilman kilvoittelua ja ristinkantamista. Kristillinen elämä on ennen muuta tahtojen taistelua – oman tahtomme ja ajattelutottumustemme ristiinnaulitsemista.

Usko haastaa aina ristinkantamiseen. Uskolla on arvoa vain, kun se tulee kalliiksi. Sillä on arvoa vain, jos otamme ristin haasteen vastaan. Aikamme näennäiskristillisyyden *New Age* -henkisenä tunnusmerkkinä on, että se ei haasta meitä itseämme.

Pyhyyteen kurottava kristinusko ei ole eskapismia, pakoa todellisuudesta, sillä se tunnustaa synnin voiman niin omassa sisimmässämme kuin koko maailmassa. Todellista eskapismia on elämä vailla synninvastaista taistelua. Juuri tähän eskapismiin pyrkii maailma meidät kristityt “haastamaan”.

Kun Kristus – “Uusi Aadam” – kieltäytyi noudattamasta saatanan Hänelle autiomaassa esittämiä ehdotuksia, Hän kertakaikkisesti hylkäsi maailman haasteen. Hän kieltäytyi sovittamasta uskoa maallisiin ja ajallisiin päämääriin, jopa maailmalliseen ajatteluun. Näin Kristus valitsi Kirkolleen ja sen jäsenille lavean tien sijaan kinttupolun, jonka maailma hylkäsi. Salonkikelpoisuuden sijaan Hän valitsi muukalaisuuden ja katakombit.

Aamun Koitto 2/2005